

haabløst at prøve nogen Indsigelse. De havde netop siddet og talt om, at Enslev i disse Dage paa ængstende Maade mindede dem om en gammel, syg Ørn, der kæmper sig op mod et Uvejr med stedse vildere Vingeslag og ikke giver tabt, før Hjertet brister.

Frk. Evaldsen rejste sig straks for at gaa til Telefonen. Bjerreby lagde sig tilbage i Stolen og sagde:

„Selvfølgelig! Jeg er til Deres Disposition!“

II

For fuldt besat Sal og overfyldte Tilhørerpladser aabnedes Folketingets sidste Møde før Jul. Det var paa Aarets korteste Dag, d. 21. December, Kl. 8 Aften. Oppe fra Galleri og Loger var alle Kikkerter rettede mod Enslevs hvide Hoved, der for første Gang efter lang Tids Forløb saaes i den Forsamling, som han i en Menneskealder havde behersket.

Han sad paa sin gamle Plads omtrent midt i Salen og bladede i nogle Papirer.

Forud for hans „Forslag til Beslutning“ stod der paa Dagsordenen et Par Smaasager, der skulde gøres færdige, inden Tinget tog Ferie. Deres Behandling tilendebragtes under fuldkommen Ligegyldighed, mens Medlemmerne var i febrilsk Bevægelse overalt i Salen. Selv Rektor Bohse sad ikke paa sin Plads. Jørgen Højbo havde kaldt ham til en Konference i en af Vinduesforbybningerne.

Lærer Tanning gik rundt i Salen og hviskede Partimedlemmerne en Ordre i Øret.

Da han forlod Aleksandersen, der stod og talte med Johannes Gaardbo, laa der et Skuffelsens Mærke over Højskoleforstanderens Træk. For at undgaa en vidtløftig Debat, der maaske kunde udsætte Sammenholdet for Fare, var det bleven bestemt, at kun Tyrstrup skulde besvare Enslevs Angreb. Nogen Ængstelse med Hensyn til Afstemningens Resultat nærede man ganske vist ikke længer i Partiet, og navnlig var Enslevs Nederlag bleven helt sikret, efter at Arbejdernes Repræsentanter paa indtrængende